

1. čítanie: Sk 4, 8-12

Text čítania vovádza do obrannej reči apoštola Petra pred židovskou veľradou. Ide o posun v rozprávaní vzhľadom na úryvok z minulej nedele, keď hovoril pred zhromaždeným davom v chráme po uzdravení chromého človeka. Medzičasom bol Peter spolu s Jánom zatknutý pre ohlasovanie Ježišovho vzkriesenia, boli cez noc zadržaní a ráno ich predviedli pred židovský právny súd. „*Vodcovia ľudu a starší*“ im kladú otázku týkajúcu sa ich uzdravovania i učenia: „*Akou mocou alebo v mene koho ste to urobili?*“ (Sk 4,7). A tu sa začína úvodný verš dnešného čítania: „*Peter, naplnený Duchom Svätým, povedal...*“ Petrovou odpoveďou je opätovné predstavenie kerygmy, čiže posolstva viery o Ježišovi.

Ako prvé si všimnime, že v Petrovom prípade sa naplňajú Ježišove slová: „*Keď vás budú vodiť do synagóg, pred úrady a vrchnosti, nestarajte sa, ako a čím sa budete brániť alebo čo budete hovoriť, lebo Duch Svätý vás v tú hodinu poučí, čo treba hovoriť*“ (Lk 12,11-12). Peter hovorí plný Ducha Svätého. Je to Ježišom prisľúbený Duch, ktorý ho vovádza „*do plnej pravdy*“ (Jn 16,13), a tým vyjadruje vo svojej odpovedi skutočné poznanie. Po druhé, Peter vo svojom prejave vychádza z dôkazu evidencie dobrého skutku a vzápätí spomína uzdravenie, čo znamená aj „spasenie“. Fyzické vyliečenie je znakom „spásy“. To sa deje „v mene“ Ježiša, pretože v nikom inom niet spásy. To je dôvod, prečo chromý stojí pred Petrovými vyšetrovateľmi v dobrom zdraví. A cieľom Petrovho posolstva je urobiť túto skutočnosť známou: „*nech je známe vám všetkým a všetkému izraelskému ľudu*“. Vďaka tomu, že sa stane známou, nebude sa nik môcť ospravedlňovať za nevedomosť, ale naopak, dostáva ponuku budovať nový vzťah s Bohom skrze Ježiša Krista Nazaretského.

2. čítanie: 1 Jn 3, 1-2

Krátky úryvok z Prvého Jánovho listu pripomína veriacim ich dôstojnosť založenú na Otcovej láske: „*...pozrite, akú veľkú lásku nám daroval Otec: voláme sa Božími deťmi a nimi aj sme.*“ Slovo o Božej otcovskej láske k ľudu sa nápadne podobná slovám v Knihe proroka Ozeáša: „*Keď bol Izrael mladý, miloval som ho a z Egypta som povolal svojho syna*“ (Oz 11, 1). Ako kedysi z Egypta - ktorý ako metafora odkazuje na tých, čo nepoznali Boha - tak teraz zo „sveta“ si Boh povoláva deti otcovskou láskou (porov. 1 Jn 4, 1-6). „*Preto nás svet nepozná, že nepoznal jeho*“. Povoláním veriaceho je teda prehľbiť svoj vzťah a cez skúsenosť osobného poznania vydávať o Bohu svedectvo. V skutočnosti sa o tom prv v liste píše: „*Ale vy máte pomazanie od Svätého a viete to všetci*“ (1 Jn 2, 20); a znova: „*A pomazanie, ktoré ste od neho dostali, ostáva vo vás a nepotrebuje, aby vás niekto poučal. Ale ako jeho pomazanie vás poučá o všetkom - a je pravdivé, nie je lžou - teda ako vás poučilo, ostávate v ňom*“ (1 Jn 2, 27). Toto „ostávanie v ňom“ mení zvnútra a robí človeka podobným Bohu. A netýka sa len momentu Kristovho návratu - keď „*mu budeme podobní, lebo ho budeme vidieť takého, aký je*“ - ale zveruje i poslanie v súčasnom svete: vydávať svedectvo ako Božie deti.

Evanjelium: Jn 10, 11-18

Evanjeliový úryvok z desiatej kapitoly, kde sa Ježiš predstavuje ako „dobrý pastier“, patrí k tým, čo do značnej miery inšpirovali náboženské umenie. Napriek tomu postava pastiera nie je len idylickým obrazom. „*Ja som dobrý pastier*“ je jedným z tzv. výrokov „Ja som“, ktoré v Jánovom evanjeliu zjavujú Ježišovo mesiášske poslanie; napr. „*Ja som chlieb života*“ (Jn 6, 35), „*Ja som svetlom sveta*“ (Jn 8, 12) atď. Obraz pastiera odhaľuje Ježišov postoj k svojim, ktorí sú pripodobnení ovciam. „*Dobrý pastier položí svoj život za ovce.*“ Naproti tomu „*nájomník [...] opúšťa ovce a uteká, keď vidí prichádzať vlka*“. Obraz pastiera tak predznamenáva obeť života, ktorú Ježiš prinesie za svojich milovaných na kríži. Keď Ježiš hovorí: „*Mám moc dať ho a mám moc zasa si ho vziať*“, odkazuje na svoju smrť a vzkriesenie.

No je tu ešte jedna vlastnosť pastiera, o ktorej Ježiš hovorí. „*Poznám svoje a moje poznajú mňa, ako mňa pozná Otec a ja poznám Otca.*“ Táto „sieť“ vzájomného „poznania“ vyjadruje intimitu vzájomného darovania sa. Privádza učeníka do spoločenstva Ježiša s Otcom, do tajomstva života v plnosti (Jn 10, 10; 15, 9). Zdieľanie tohto života robí z Ježiša „dobrého“ pastiera, alebo – pôvodný grécky výraz *kalos* ponúka aj inú možnosť – totiž „pekného“ alebo dokonca „krásneho“ pastiera. Duchovne ho robí príťažlivým. A každý učeník je vtiahnutý do túžby poznať ho hlbšie, pretože hĺbka vzájomného poznania je mierou účasti na spoločenstve života.

Evanjelium štvrtej veľkonočnej nedele teda pozýva lepšie spoznať Ježiša, lebo on sám nás pozná do hĺbky. Nejde o poznanie založené na informáciách, ale o osobnú skúsenosť s tým, že v jeho očiach sme vzácní, a on je ochotný položiť za nás život. Zahŕňa to i poslanie. Ježišovu túžbu, aby ho poznali aj tí, ktorí ešte nepatria do jeho stáda, sme pozvaní zrealizovať my, ktorí sme už vstúpili do vzťahu poznania, a sme svedkami ako Peter pred tými, čo ho vypočúvali. Poznanie ako synonymum sebadarujúcej lásky, nie je tajomstvom, ktoré sa musí strážiť, ale darom, o ktorý je potrebné sa deliť.

Marek Vaňuš, SVD

Publikované v spolupráci s [Katolíckym biblickým dielom na Slovensku](#).

The post [Komentár k biblickým čítaniam – Štvrtá veľkonočná nedeľa v roku „B“](#) appeared first on [Zasvätený život](#).

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)